

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie ze skargi Z. C.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 27 sierpnia 2009 r., sygn. akt III Ca (...) [III WSC „no” (...)]

w sprawie z powództwa Z. C.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej „Ł.(...)” w P.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lipca 2010 r.,

zażalenia Z. C. na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 kwietnia 2010 r., sygn. akt III Ca (...) [III WSC „no” (...)],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2010 r. Sąd Okręgowy w G. odrzucił skargę Z. C., wniesioną przez jego teścia Jana Kosińskiego, o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 sierpnia 2009 r.

Skarżący zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego zażaleniem zarzucając:

- a) naruszenie art. 130 § 1 k.p.c. poprzez zaniechanie wezwania skarżącego do usunięcia braku formalnego skargi w postaci niezachowania przy jej sporządzaniu przymusu adwokacko-radcowskiego;
- b) naruszenie art. 77 Konstytucji poprzez zamknięcie skarżącemu drogi sądowej do dochodzenia jego praw i wolności, poprzez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia.

Powołując się na wyżej przytoczone zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne. Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, jednak jej rozpoznawanie pozostaje w kognicji Sądu Najwyższego. Zgodnie zaś z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów i radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Obowiązek sporządzenia takiej skargi, podobnie jak skargi kasacyjnej, przez profesjonalnego pełnomocnika ma charakter konstrukcyjny, należy do samej istoty skargi, uchybienie mu nie stanowi zatem braku formalnego, do usunięcia którego można wezwać na podstawie art. 130 k.p.c. Takiego braku nie można uzupełnić, a dotknięta nim skarga nie jest w istocie środkiem prawnym, o jakim mowa w art. 424¹ k.p.c. Z tego właśnie względu na podstawie art. 424⁶ § 3 k.p.c. skargę wniesioną z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. sąd, do którego skarga została wniesiona, odrzuca na posiedzeniu niejawnym. Nie ma to nic wspólnego z naruszeniem konstytucyjnych zasad, o jakich mowa w zażaleniu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 394¹ k.p.c. w związku z art. 398¹⁴ k.p.c.